

Абсурди въ нашето училищно дѣло.

Три статии.

Въ тия статии ний нѣма да говоримъ за онзи великъ абсурдъ, който лежи въ самото сърдце на нашето училищно дѣло и прави отъ него една — днесъ за днесъ — съвсѣмъ безцѣлна работа и който въ послѣдно врѣме все по-често и по-ясно се съзнава и изказва: — че нашитѣ училища не постигатъ що-годѣ задоволителни резултати не само въ дѣлото на възпитанието (което прѣвишава силитѣ и на много по-стари, по-системно и по-съзнателно ръководени училища), но и въ дѣлото на образованието (тайната на което, въ главни черти поне, науката отдавна е разгатнала). Гражданското мнозинство отъ ония юноши и дѣвици, които ежегодно напуцатъ нашитѣ гимназии и педагогически училища, слѣдъ като сж прѣкарали най-редовно цѣлия курсъ и сж удовлетворили напълно исканията на программата, се оказватъ — при първа провѣрка — лишени не само отъ дѣйствителни знания, но и отъ всѣка култура на ума. До скоро тоя укоръ се правѣше само на възпитаницитѣ на нашия университетъ. Не отказваме, че по отношение къмъ тѣхъ той е доста основателенъ. Твърдимъ обаче, че въ това отношение нѣма никаква съществена разлика между нашия университетъ и нашитѣ срѣдни училища. Наистина, ний все ще се докоснемъ и до тоя централенъ абсурдъ въ нашето училищно дѣло. Но главната ни цѣль ще бѣде да по-